

ตอนที่ 1

สบายดี

คำทักทายที่ใช้กันทั่วประเทศ สปป.ลาว ดูเป็นภาษาพูดที่เป็นมิตร ยิ่งดูหน้าตาของผู้พูดแล้วจะเกิดความอบอุ่น หากมีโอกาสสนทนนานๆ แล้วจะบอกว่าเป็นความรู้สึกที่ดีเอามากๆ ภาษาที่สื่อสารระหว่างเรากับพวกเขาเป็นภาษาง่ายๆ (ไม่ต้องมานั่งแปลไทยเป็นไทยอีกรอบ เช่นในปัจจุบันจะพบว่า มีภาษาจำนวนมากที่สร้างความมั่นใจให้กับพวกเรา) ภาษาที่ว่านี้คือ ภาษาลาว

ผมได้มีโอกาสไป สปป.ลาว หลายครั้ง ทั้งแขวงเวียงจันทน์ แขวงจำปาสัก แขวงสะหวันนะเขต ได้เห็นธรรมชาติ วัฒนธรรมอันหลากหลายแตกต่างกัน ก็เลยอยากถ่ายทอดบอกเล่าให้ฟังว่าได้เห็นอะไรมาบ้าง? ผมขอเล่าเป็นตอนๆ น่าจะดี เอาเป็นว่าขอตั้งชื่อเรื่องว่า "ไปดูมรดกโลกที่หลวงพระบาง" (ตอนที่ 1) ก็แล้วกัน

การเดินทางไป สปป. ลาว ที่หลวงพระบางครั้งนี้ ผมและคณะเดินทางโดยรถยนต์ครับ ใช้เวลารวมหัวท้ายทั้งสิ้น 5 วัน นานพอควร แต่ได้งานพร้อมเรื่องเล่ามาครบ

ถ้าพูดถึงหลวงพระบาง เมืองที่เป็นมรดกโลกหลายๆ คนคงนึกถึง วัดเชียงทอง วัดคู์บ้านคู์เมืองหลวงพระบาง และหลายคน (โดยเฉพาะสาวๆ ชาชิ้อป) คงนึกถึงตลาดกลางคืน ขณะที่อีกหลายคนคงนึกถึงสภาพบ้านเมืองของหลวงพระบางที่ได้รับมรดกจากประเทศฝรั่งเศส แต่สิ่งทีผมจะขอกล่าวถึงคงไม่เหมือนกับ

ที่ท่านนึกถึง เอาเป็นว่าเห็นอะไรก็มาเล่าให้ฟัง ดูน่าจะดีกว่า

พวกเราออกเดินทางจากจังหวัดหนองคายข้ามแม่น้ำโขงที่แบ่งดินแดนระหว่างประเทศไทยและสปป.ลาว เสียเวลาที่ด่านพอสสมควร เดินทางผ่านเวียงจันทน์ไปทางเหนือ โดยตั้งเป้าหมายไปพักที่จังหวัดวังเวียงระยะทางประมาณ 140 กิโลเมตร แต่ใช้เวลาเดินทางประมาณ 4 ชั่วโมง ความจริงวังเวียงเป็นจังหวัดทางผ่านไปเมืองหลวงพระบาง แต่มีบางอย่างที่น่าสนใจ นั่นคือ สปป.ลาว พัฒนาเป็นเมืองท่องเที่ยว เต็มไปด้วยธรรมชาติที่งดงาม จนได้รับฉายาว่า กุ้ยหลิน แห่ง สปป.ลาว

วังเวียงในตอนเย็นจะมีร้านค้าต่างๆ เปิดบริการกันมากมายล่องเลยไปจนถึงห้าทุ่ม จากนั้นทุกอย่างก็ปิดหมด สงบนิ่ง... ร้านอาหารที่นี่ก็มีโต๊ะ มีเก้าอี้ซึ่งก็คงไม่แปลกอะไร แต่ที่แปลกกว่าที่ผมเคยเห็นมาก็คือ เขาจัดโต๊ะพิเศษที่ลูกค้าสามารถนั่ง นอน ดูทีวี มีภาพยนตร์ฉายให้ดู หรือจะอ่านหนังสือก็ได้ ...พูดถึงการอ่านหนังสือแล้วผมขออนอกเรื่องสักนิด ชาวต่างประเทศทุกคนจะอ่านหนังสือไม่เลือกสถานที่ ไม่ว่าจะ เป็นสถานีรถไฟ สนามบิน สวนสาธารณะ ร้านอาหาร ฯลฯ

วัดเชียงทองได้รับการยกย่องให้เป็นอัญมณีแห่งสถาปัตยกรรมลาว

(บน) สายน้ำ ชุนเขา ธรรมชาติที่แสนงดงามของวังเวียง กุ้ยหลินแห่ง สปป.ลาว

(ขวา) บรรยากาศของตลาดกลางคืนที่พ่อค้าแม่ขายจะนำสินค้ามาวางแผงในช่วงเย็นๆ ตกดึกถนนจะคราคร่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวต่างๆ

เขาอ่านกันเป็นเล่มๆ คิดแล้วน่าสังเวชใจที่คนไทยอ่านหนังสือน้อยมาก จากสถิติเฉลี่ย 8 บรรทัดต่อคนต่อปี (หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 31 มี.ค.2551)

พูดถึงอาหารก็คงไม่แตกต่างกับบ้านเรานัก แต่ที่เด่นๆ ที่พวกเราคนไทยรู้จักกันดีก็คงเป็น **ขนมปังฝรั่งเศส** หรือที่คนลาวเรียกว่า **ข้าวจี** ความจริงผมไม่เคยรับประทานมาก่อน พอมาที่หลวงพระบางก็เลยถือโอกาสชิมซักหน่อยเดี่ยวจะหาว่ามาไม่ถึงเมืองลาว...อร่อยดีครับ เขาจะเอามาอบ-ปิ้ง หรือไม่อบก็ได้ มีทั้งแบบทรงเครื่องใส่หมูยอราดด้วยซอส หรือว่ารับประทานธรรมดาไม่มีเครื่องก็ได้ พวกเราก็ทดลองชิมกันทุกแบบ...อิมแปร์ไปเลยครับ

"ข้าวจี"

อาหารเซ้าที่ต้องลองลิ้ม

"เผอ" ก๋วยเตี๋ยวเวียดนาม แต่รสแซ่บในแบบ สปป.ลาว

ความจริงถ้ามา สปป.ลาว แล้วไม่รับประทาน **เผอ** ก็ถือว่ามาไม่ถึงเช่นกันครับ "**เผอ**" ก็คือก๋วยเตี๋ยวเวียดนามที่อาจจะใช้เนื้อวัว หมู ไก่ แล้วมีผักหลากหลายชนิดเป็นเครื่องเคียง และอาหารมื้อแรกของพวกเขาใน สปป.ลาว ก็เผอนี่แหละครับ เล่นเอาจุก พวกเรารับประทานกันคนละชาม เพราะจะต่อชามที่สองได้ก็ต้องรอช่วงบ่ายๆ ครับ

เกือบลืมเล่าไปครับ ! ที่วังเวียงนั้น ผู้คนที่ไปเที่ยวจะนิยมเอาห่วงยางรถยนต์ไปลองแก่งน้ำซอง วิธีการก็คือเอาตัวเองขึ้นไปนอนบนห่วงยาง (หลายคนอาจเคยเล่นแบบนี้มาก่อน) แล้วปล่อยให้ตัวเองไหลลงไปเรื่อยๆ อาบแดด อาบลม ชมธรรมชาติ ก็คงเพลิดเพลินดีครับ ระหว่างทางนั้น พวกเราได้จอดรับนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่ติดรถเข้าไปในเมืองด้วย รู้สึกจะเป็นนักศึกษาาคาดคะเนอายุประมาณ 20 ต้นๆ พलयทำให้บรรยากาศการเดินทางครึกครื้นสดใสขึ้นมา เพราะพวกเราล้วนแล้วแต่ท่าน สว. เสียส่วนใหญ่ (สว.ที่ว่า หาไซส์สมาชิกวุฒิสภาไม่ แต่เป็นสมาชิกผู้สูงวัยต่างหากแหละครับ... ฮ่าฮ่าฮ่า) เสียหายที่ลืมถามไปว่าพวกเขามาจากประเทศไหนกัน

คราวนี้มาเล่าเรื่องความสวยความงามกันบ้าง ความจริงนิ้วมือนิ้วเท้าของคนเราก็จะมีเล็บ และหนังส่วนที่ติดกับเล็บ พวกท่านคงจะเคยเกิดอาการเล็บขบหรือส่วนของเล็บมาแทงปลายนิ้ว และที่สำคัญ หนังส่วนของปลายนิ้วจะแข็งเป็นไต (หากเคยจะรู้ว่ามันเจ็บมากเวลาเล็บฉีก) ดังนั้น คุณผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะไปตัดแต่งเล็บที่ร้านเสริมสวย แต่ถ้าเป็นที่ สปป.ลาว

เขามีบริการแบบ Delivery นอกสถานที่ หรือที่ไหนก็ได้ ขอให้เอาเท้าหรือมือมาเท่านั้น พวกเขาจะบริการตัดแต่ง นวดเท้า นวดมือ ทาครีมบำรุงให้เสร็จสรรพ สนนราคาก็แสนถูก 40 บาทเท่านั้นเอง ผมทดลองใช้บริการมาแล้ว ขอบอกว่าบริการเยี่ยมครับ

พูดถึงความสวยงามงาม ก็มีอีกเรื่องมานำเสนอ แต่คราวนี้สำหรับคุณผู้ชายครับ ซึ่งก็คือบริการตัดผมท่านชายนั่นเอง ที่สปป.ลาว ผมได้เจอร้านตัดผมชายร้านหนึ่งน่าสนใจดีครับ เขาเขียนไว้ว่า Barber Shop มองไปเห็นเครื่องมือครบครัน ทั้งปัตตะเลี่ยนกรรไกร หวี ผ้าคลุม เสียแต่ช่างตัดผมไม่อยู่ ถามคนแถวนั้นบอกว่าเขากลับไปบ้าน แล้วให้ผมโทรศัพท์ติดต่อไป ช่างเขาออกให้รอสักครู่ เราก็รอเพราะอยากลองตัดผมบรรยากาศ Open Air ...รู้ไหมครับ! ผมรอนานแค่ไหน ประมาณ 2 ชั่วโมงเห็นจะได้ พอเจอหน้ากัน ท่าทางเขาดูจะมีแอลกอฮอล์ติดมาด้วยนิดหน่อย ผมก็เลยไม่เสียด แต่ก็ขอร้องทำถ่ายรูปเป็นที่ระลึกให้ดูว่านี่แหละร้านตัดผม Open Air

วกกลับมาเรื่องอาหารการกินกันอีกสักเรื่อง ที่ สปป.ลาว ดูเขานิยมโรตี่ พอๆ กับข้าวจี๊ และที่วังเวียงนี่เอง พวกเราได้ทดลองกินโรตี่ไส้กล้วย เขาทำดีครับ สะอาด อร่อย ตัดเป็นชิ้นพอดีคำ เป็นที่น่าสังเกตว่ามีร้านขายโรตี่ตั้งติดๆ กัน แต่ไม่มีการแย่งลูกค้าใครพอใจซื้อร้านไหนก็ซื้อได้เลย เห็นคนขายเป็นพวกแขกบ้าง คนลาวเองบ้าง ปนๆ กันไป ดูท่าน่าจะขายดี และลูกค้าจะเป็นชาวต่างชาติเสียส่วนใหญ่ครับ

เล่าให้ฟังไปเรื่อยๆ เท้าที่นี้ก็ได้ พอดีได้เวลาหัวค่ำแล้วก็ต้องขอล่าสวัสดิ์คืนนี้ก่อน ตอนหน้าผมจะเล่าเรื่องราวให้ถึงหลวงพระบางกันเลยนะครับ

อีกสักนิดก่อนจบ.. ได้เห็นท่อน้ำประปาติดไว้ที่ใต้หลังคาบ้าน พยายามดูว่ามันคืออะไรด้วยความสงสัยก็เลยถามเขา

ได้คำตอบว่าเป็นรางน้ำที่ไซ้รองน้ำฝนไว้ดื่มกิน เห็นว่าแปลกดีเลยเก็บภาพมาฝาก เผื่อใครจะนำมาติดตั้งที่บ้านเราก็ได้นะครับ ทนทานดี แต่ราคาอาจแพงไปบ้าง สวัสดิ์ครับ ▶

(บน) ผู้เขียนขอวางท่าถ่ายภาพเป็นที่ระลึกใน Barber Shop กับบรรยากาศ Open Air

(ล่าง) ช่างเสริมสวยเล็บ Delivery (สวยสั่งได้)

รางน้ำที่ไว้สำหรับรองน้ำฝน มีให้เห็นกันแทบทุกบ้านใน สปป.ลาว